

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYUKUSUZ

16 HAZİRAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/24 No:718
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.

Marmara Denizi'ndeki çevre felaketine rağmen kanal projesi ısrarı devam ediyor.

SALYA
BURAYA DA
GELDİ!

"Aralık kapıdan görünen evin içi,

İncecik bir kilimi çıkaran
merdiven."

Oktay Rifat, 'Kızlar' şiirinden

■ Olmak ya da olmayınca
olmamak... Bir diğer mesele de
bu!..

■ Avustralya'ya arada bir Okyanusya,
Den Haag'a arada bir Lahey, Kurtuluş'a arada bir Tatavla
demeden olmaz...

■ 'Bilgi Toplumu' kandırmaca, bize 'Edebiyat Toplumu'
gerek!

■ Bitmedi be arkadaş, sitesi, konforu, doğal yaşam alanı.
Ecdat toprağı mı, şantiye alanı mı, nasıl bir diyar? Öyle
oluyor ki bazan, sanki tv kanalı değiştirmiyorum da değişik
açılardan bir inşaati kameradan izliyorum...

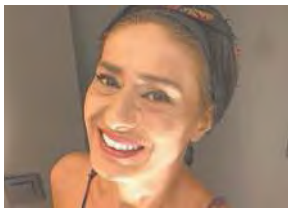
■ İlk "Bizim zamanımızda" lafı, Cilalı Taş Devrinde
söylenmiştir, büyük ihtimalle...

■ Hiçbir güncel gelişme beni değiştirmez, MATRUŞKA'yı
BARBIE'ye her zaman tercih ederim...

■ İçim ürperiyor, ya ev de yoksa?!

■ Geçmiş zamanda yaşanmış hadise, takımların adını verip
incitmeyeyim, en iyisi Batispor ve Güneyspor diyeyim gitsin.
(Yönler doğru) Bir şike hikayesi. O zamanki adıyla İkinci
Lig'de yaşandı. Batispor, sezonun son maçında Güneyspor'u
ağırlayacak. Güneyspor, ne şampiyon olmuş ne küme
düşmüş, formalite maçına çıkacak. Fakat Batispor'un küme
düşmemek için, rakibini yedi farkla yenmesi lazım. İki
tarafın yöneticileri, artık neyse şartlar, anlaşıyorlar, maç 7-0
bitecek! Başlıyor maç, düzenli aralıklarla Batispor atıyor
golleri, dört beş derken, 85. Dakikada durum hakikaten 7-0'a
geliyor. Bir dakika sonra, Güneysporlu bir futbolcu, orta
sahadan öylesine bir çak, top git doksandan gir, durum 7-1'e
geliyor. Donup kalıyor sahadakiler. Hani gol atana sevinçle
koşarlar ya, bu kez nerdeyse dövmeye koşuyorlar, "N'aptın
lan sen!" diye. Golü atan "Ne biliim kardeşim, vurdum
oldu" diyo. Güneyspor kaptanı "Arkadaşlar, kalan süre
yeter, bir gol daha yemeliyiz" diye takımını motive ediyor!!
Gerçekten de bir gol daha yemeyi başarıyorlar ve maç 8-1
sona eriyor. Sonra ne mi oldu peki? N'olacak, şike anlaşıldı
ve iki takım da küme düşürüldü...

■ "Dün geldim usta, yoktun" demiş arkadaşım, oto
tamirciye. Cevap: "Ya sorma, bizim kayınpvalide yatılıyı
kazandı!" Kadın rahmetli olmuş, onu diyor!

■ Yıldız Tilbe'yi dinlemenin
'dadına' doyulmaz. Bundan
üç yüz beş yüz sene sonra
dinleyecekler Yıldızımızı.
Meraklısı Delikanlı'm'ı, El
Adamı'nı, Kış Güneşi'ni de bulup
dinleyecek amma türkülerimizi,
"Yıldız'dan Türküler" albümünü

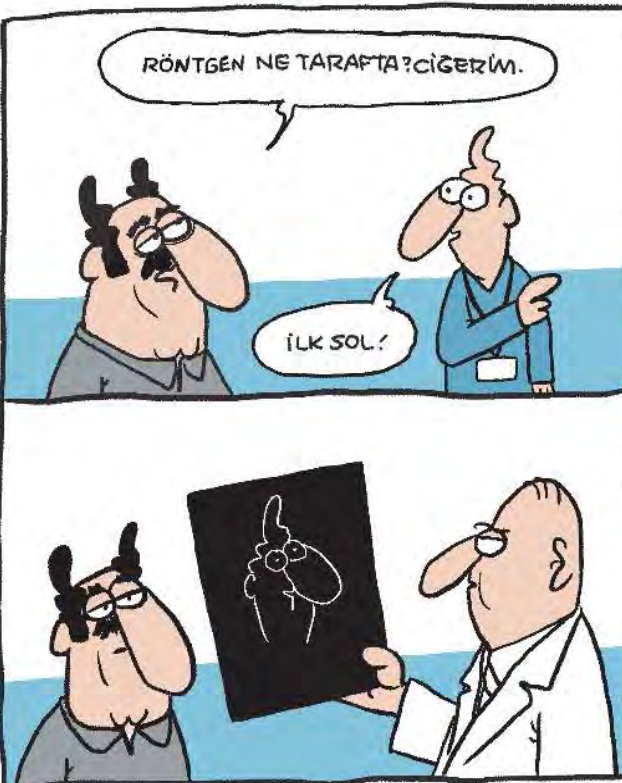
çağlar, nesiller boyu dinlemeyen kalmayacak. Kalacak diyen
karşısında beni bulur! "Ağam Adanalı paşam Adanalı,
evde duramıyom sana dadanalı" diye parlayan o dip ses,
sonsuzlara yayılacak...

■ Ben: Madam Bovary – Flaubert... Sen: Vadideki
Zambak – Balzac... O: Yabancı – Camus... Biz: Midak
Sokağı – Mahfuz... Siz: Üç İstanbul – Kuntay... Onlar:
Karamazov Kardeşler – Dostoyevski...

■ Frikik atılırken baraja giren rakip oyuncu neyse, biber
dolması tenceresindeki tek domates dolması odur...

■ Haftalık Norveç dergisinde yazar olsaydım, düzenli
olarak 'fyord' esprisi yapmak durumunda kalacaktım.
Bari bundan yırttım...

Not: Sanal mizah ve çizgi roman dergisi "Tarama Ucu"nu,
özellikle de 'Oğuz Aral dosyası'nı okumanızı tavsiye eder,
sevgiyle selamlarımı sunarım....

ilker altungök

OLABİLİR

ANALİZ

Şimdi gündemler...

Gündem her hafta değil artık her dakika yeniden yazılıyor. Eskiden haftalık gündeme yetişmek zor olurdu, şimdi ise gündeme bulaştığınız an gündem sizden bulaşık, sizden müsila çıkıyor.

Her günümüz bir linç, her günümüz bir şeye kızmakla geçiyor nerdeyse. Ben kızma konusunda artık çok daha rahatım. Ona kız, buna kız, insan kız kıza cinleniyor. E haliyle cinlenmiş insan da gün içinde bu cinlenmiş halini tüm davranışlarını yansıtıyor. Bir şeye kızarak bir şeyin olacağı, bir şeylerin değişeceği yok ama bir yanda da tepki vermek, ses çıkartmak lazım. Sessiz kaldığınız sürece tepenize çıkıyorlar. Her bağlamda böyle. Mesela ton balığı işindesiniz, ülkenizin milli takımının İtalya'yla maçı var, iletişim olarak yaptığınız paylaşımda "Bu akşam makarnaya koyuyoruz" diye bir şeyler yapıyorsunuz. İnsanlardan tepki gelince hoppa, hemen paylaşım siliniyor, suç ajansa, ona buna, sizden başka birilerine atılıyor. Toplumsal tepkinin de böyle durumlarda bir cevabı var aslında. Bir yandan da 2021 yılında "Makarnaya koyduk" diyerek ne kadar milli duygularımızı kabartabiliriz ki? Geçtiğimiz hafta zaten fantastik savaş temalı "Vurun, gopartın, saldırın, hepiniz askersiniz" temalı tuhaf pop marşıyla karşılaştık. Oysa ki spor bir savaş değil, daha bunu anlayamamışız. Taraftarlık bazen iyi bazen kötü. Tabii taraftarlığın da gözü kapalı yapıları çok fena. Ona fanatizm diyor. Bir düşünceye, isme, takıma fanatizm devreye girdiği zaman zaten gören gözler görmez oluyor. Varsa yoksa tuttuğumuz takım. E tamam da o takımın ne kadar parçasıyız. Bizim yerimize sahada ter döken insanlar hayatımızda göremeyeceğimiz paralar alırken, bize ise sadece "Nasıl koyduk, nasıl sapladık" gibi ilkelce tepkiler kalıyor. Fanatizm zaten radikalizm demek. Radikalizm ise gerçeklerden kopmak demek. Ne geldiyse radikallerden, körü körüne bir davaya, inanışa ya da davranışa bağlı olmaktan gelmiyor mu? Fanatikleştikçe radikalleşmeyi de daha normalleştirmiş oluyoruz. Sonrasında sonuç ortada. Ülke kendi içinde neredeyse iki ayrı büyük taraftar grubuna ayrılmış gibi. Alkol almasalar da sinirliler, karşı taraftarını tanımasalar bile öfke dolular. Böyle olunca siz ve düşmanlarınız oluyor işte. Ondan sonra da her mücadele bir savaş, bir muharebe oluyor. Oysa ki birlikte daha iyiye gitmek mümkün...

Yeni bir haber düştü önüme. Bir reklamcımız, hem de ülkemizde reklam sektörünü uzun süredir değiştirebilen bir isim. Seversiniz, sevmezsiniz, tanırırsınız tanımazsınız önemli değil. Reklamcımızı teknesinde görüntülemişler paparazziler. Sonuçta reklamcı kardeşimiz sizin benim gibi evinde üçün beşin hesabını yapmıyor. Ajansında mesai saatinden bağımsız modern köle gibi çalıştığı insanlara yaptırdığı işler sayesinde inanılmaz kazançlar elde ediyor, o oluyor bu oluyor. Ama bizim kızdığımız ya da tepki gösterdiğimiz şey reklamcının mayasonu teknesinde keyfi bir şekilde indirip değiştirmesi. Size ne ayol. Reklamcımızın orasını burasını görmek bizi birden çok rahatsız eder oldu. Oysa ki reklamcımızın kendi teknesi orası istediği gibi takılır. İşin daha vahimi zaten dolaylı olarak orasını burasını bize yıllardır gösteriyor. Esas dertlenmemiz, esas rahatsız olmamız gereken yer burasıyken, biz sadece reklamcının özeline takılıyoruz. Yıllar boyunca göreceğimizi gördük. Reklamcının çıplaklığına takılmayın lütfen. Reklamcının herhangi bir etik pusulası yoktur. Tek amacı çok izlenmek ve duyulmak. Reklam ajanslarında çalışan tanıdıklarımızda da bu durumu çok gördüm Facebook zamanında. Maalesef hayatlarındaki tek meşgaleleri —başka zamanları olmadığı için— çok önemli işleri, kampanyaları, yarışmaları yetiştirmek olduğundan hayatlarının anlamı yaptığı filmler, kampanyalar haline geliyor. Oysa hayat çok daha güzel, ona buna sinirleneceğimize, sinirlenip kendimizi gereceğimize sevdiğimiz şeylere odaklanmak daha anlamlı. Hiçbir şeyi beğenmeyebiliriz. Onun osunu beğenmeyiz, bunun busunu sevmeyiz. Bundan kurtulmak lazım. Beğenmiyorsan ilgilenme, sevmeyiysen öfkelenme. Kafanı kendine çevir. Kendinle ilgilen, kendini sev. Yoksa hiçbir reklam ne dünyayı kurtarıyor, ne de hayatımızın kalitesini artırıyor. Kendi dünyamızı küçümsemekten, başkalarının dünyalarının kusurlarına bakmaktan yaşamı kaçırıyoruz her gün.

CEM GÜVENTÜRK

HİSSETTİĞİN ŞEYİN KARŞILIKSIZ OLMASI...

HİSSETTİĞİN ŞEYİN SUÇLU HİSSETTİRİLMEN.

ÇOCUKLA ÇOCUK OLURUM...

KEDİYLE KEDİ...

KÖPEKLE KÖPEK...

Bİ TÜRLÜ KENDİMLE BEN OLAMIYORUZ

HER ŞEYDEN UZAKLAŞMAK İÇİN...

... YANINDA KAFANI GÖTÜRMEMEN GEREKİYORMUŞ...

... BU SEFER BENDE KAFAYI ALMADAN YOLA ÇIKTIM...

...TÜM BU YOLCULUĞUN, KAFAMIN İÇİNDE OLDUĞUNU FARK ETMEDEN.

BİZİ MAHVEYEN ŞEYLERİ SEVİYORUZ, AMA SORUN BU DEĞİL,

SORUN; ONLARIN DA BİZİ SEVMESİ.

YALNIZLIK KISIMLARI

KOLAY KISIM
YALNIZ KALMAK İSTEMEK

ORTA KISIM
YALNIZ KALMAYA KARAR VERMEK

ZOR KISIM
YALNIZ KALMAYI ÖĞRENMEK

Refakat

Hayat sanıldığı kadar karmaşık değildir. İlginç görünmek için öyleymiş gibi bir hale bürünür. Hayat basittir ve genelde çok az şaşırtır. Mesela devlet hastanesi bahçesinde duyabileceğiniz cümleler üç aşağı beş yukarı bellidir. Bu cümleler içinde “Zamanında yanlış teşhis...” ya da “O öyle kaynamış” gibi tabirler göze çarpabilir. Bunlar şaşırtmaz.

Gel gelelim devlet hastanesi bahçesinde duymayacağınız cümleler de bellidir. İşte geçtiğimiz hafta ben o duyulmaz denilen cümleleri ardı ardına duydum, bir devlet hastanesi bahçesinde.

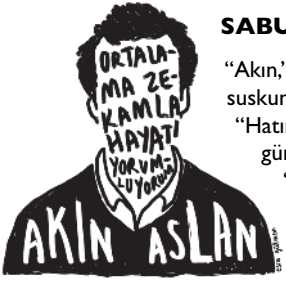
Geçtiğimiz hafta benim gibi uzun saçlı yakın dostum Mami'nin aşı randevusuna refakat edecektim. Nereden çözdü, neden sıra geldi ikimiz de bilmiyorduk. Yani ben kesin bilmiyordum o da bilmediğini iddia ediyordu. Sıradan bir devlet hastanesi ziyareti olmayacağı kısa sürede belli oldu. İki uzun saçlı erkek olarak hastaneye yaklaşmamıza rağmen sert bakışlarla karşılaşmadık aksine sanki Kadıköy sahilinde eksantrik bir spor aktivitesindeymişiz gibi teşvik eden gözler vardı. Hastane bahçesi ise karnaval yeri gibiydi. İlk kez bir devlet hastanesinde birbirini tanımayan iki tane rasta saçlı vardı. Normalde benim gibi hayli esmer ve sağlıksız insanlarla birlikte sıramı beklediğim bu bahçede bu sefer yoga pantolonlarıyla, fosforlu yağmurluklarıyla, uzay mekiğine benzeyen dev spor ayakkabılarıyla uzun boylu ve sağlıklı insanlar dolaşıyordu.

Kendimi bildim bileli devlet hastanesi işindeyim. O kadar çok vakit geçirdim ki Hacettepe Çocuk Acil'in duvarlarındaki yüzlerce resmi hala duvar duvar hatırlıyorum. Duvarlarındaki beraber saatlerce sıra beklediğimiz bütün masal kahramanlarından hala nefret ediyorum. Fareli Köyün Kavalcısı benim için “Kan alımı 2 saat sonra” demek. Yedi cüceleri görünce aklıma “İdrar tahlili” zulumu geliyor. Şirinerler ise astım için üflediğim ama asla yeterli bulunmayan nefesimi hatırlatıyor. Bunca yıllık devlet hastanesi tecrübemde ilk kez “Yani o proje için yönetmen-oyuncu ilişkisi elzem” gibi bir cümle duydum. Ardından başka bir noktadan gelen “Spotify ödemesi hiçbir şey.” Bir elleriyle omuzlarını tutan bu insanlar nelerden bahsediyor? Müzisyen, oyuncu ve filmcilere gelmiş aş sırası, ondanmış bütün bu haller. Mami ne müzisyen ne oyuncu ne de filmci. Nasıl geldi bu aş sırası? Ben şaşkınım. Hastanenin köpek ve kedileri ise mutlu. Normalde uğursuzluk getirdiği düşünüldüğü için “Siktir lan it” diye kovalanan hayvanlar alışık olmadıkları bir ilgiye boğuluyorlar.

İster istemez kendimi iyi hissettim. Bohemler iktidara gelmiş gibi keyiflendim. İlkokuldayken okulun satranç oynayan tek insanıyken, bölgesel satranç turnuvasına gittiğimizdeki duyguya benzerdi. Meğersem satrançla ilgilenen onlarca yaşıtım varmış. Normalde çevremde “film projesi, reklam işi, yeni single” gibi kavramlar üzerine konuşan insanlardan kaçardım. Sayıları giderek artıyor, kullandıkları kelime sayıları ise giderek azalıyor. Ama hep sevilmediğimi hissettiğim hastane bahçesinde bu kelimeler bana aidiyet duygusu yaşattı. Metropoldeyken Elif Şafak okuyor diye burun kıvrılan biriyle taşrada karşılaşınca gelen “biz birbirimize aitiz” hissine benzer bir akıldışılık vardı ama bunu düşünmek istemedim.

Sıranın nasıl geldiğini hala çözemediğim vaccinated Mami'yle doktor önerisiyle olası bir sıkıntıya 20 dakika bekledik. Bir tane çok birkaç tane az ünlü gördük. Herkeste bir neşe, “Almanya'dan önce aşı olduk lan” şaşkınlığı hakimdi. Eve dönüş yolunda Mami bir süredir gizli bir şekilde bir single projesi üzerine çalıştığını itiraf etti. Klip projesi için yönetmen de oyuncu da belliymiş, platform işleri için ise şimdiden meslek birliklerine üye olmuş. Aferin bir sen eksiktin.

SABUN KÖPÜĞÜ

"Akın," dedi lise buluşmasında suskunluğumu bozmaya çalışan eski dost, "Hatırlar mısın geometri dersinde bir gün yine dalıp gitmiştin uzaklara da, 'ona dokunmayın, o da öyle bir insan' demişti Aykut hoca senin için. Hepimiz gülmüştük." "Evet hatırlıyorum," diye cevap verdim.

"Çok iyi hatırlıyorum. Biricik büyük babamı yeni kaybetmiştim. O dönem sıklıkla aklıma gelip dikkatimi dağıtıyordu. Derslerdeki dalıp gitmelerim de o yüzden." Ortam, yıllar sonra öğrenilen bu trajik gerçeğin etkisiyle hüznle doldu. Bir yandan acıyan, bir yandan genç yaşta gösterdiğim 'acıyı içimde yaşayabilme' olgunluğumu takdir eden gözlerle bakıyorlardı. Hep bir ağızdan gerçeği söyleyip söylemediğimi sordular. Kısa bir yarışma sunucusu esi verdim ve şaka yaptığımı söyledim. Eski dostlarımı yıllar sonra aynı konuyu kullanarak, bir başka şekilde güldürmek istemişim, olmadı. Ofllarmalar, pofllarmalar, tadı kaçıp diğer tarafa dönenler, ilgi çekme çabamı küçümseyen gözler... "İlla üzölmek istiyorsanız daha acı bir şey söyleyeyim, büyük babam ben dünyaya gelmeden vefat etmiş, yani kendisiyle hiç tanışmadık. Nenemle de aynı şekilde. Bir elini öpmüşlüğüm bile yok. Bu şaka değil, üzölebilirsiniz." İş işten geçmiş, ilgiyi kaybetmiştim. Anlaşılan lise arkadaşlarım söylediklerimden çok kendi ön gördükleri duygu geçişleriyle ilgileniyorlardı. Buluşmanın başından şimdi hatırlayamadığım bir nedenden dolayı sessiz kalmışım. Aranızdan biri isteğim haricinde sözü bana vermiş. Bırakın da kendi söz sıramda ne zaman güleceğimize, ne zaman üzöleceğimize ben karar vereyim. Büyük babamla yaşayamadığım çocukluğum, basit bir şaka yüzünden gündem dışı kaldı. Önüme bakıp hayal alemine daldığım geometri dersini ve gerçekte ne olduğunu hatırlamaya çalıştım, tabii ki de beceremedim.

Aslında hala sıklıkla başıma gelen o dalıp gitmelerin basit bir açıklaması var: Dikkatim dağılıyor. Milyonlarca insanın başına geldiğini ve çok da bahse değer bir konu olmadığını da farkındayım. Ancak ve ancak dikkatimin dağıldığı herhangi bir anı özgün bir biçimde tanımlayabilirsem; bir ihtimal yeni bir şey söyleme, yeni bir duygu uyandırma şansım olabilir. Keşke bunu benzetme kullanmadan yapabilmenin bir yolunu bulabilseydim. Bugün ülkenin tamamını ilgilendiren bir trajediden bahsederken de, yakın bir dostumun ağzından kendimle ilgili duyduğum olumsuz bir yorumu anlatırken de, ciğerimin yanması veya sökülmesi gibi deyimlere başvuruyorum. Bir şeyler aniden sonlandıysa tüplü televizyon kapanma efekti koşuyor yardımına. Bu ve bunun gibi artık klişeleşmiş tüm benzetmeler bizleri tembellleştiriyor ve gerçekten uzaklaştırıyor, yazık... Keşke dil denilen hapisneden beraat ettiğimiz bir dünyada koku alma, dokunma ve duyma gibi duyularınızı hedefleyen alternatif bir mizah dergisinde, yeni nesil hikaye anlatıcılığı görevini üstlenmiş olsaydım da yaşadıklarımı size en eksiksiz biçimde hissettirebilseydim. Ancak maalesef bugün de dikkatimin dağıldığı ana can vermeye çalışmak için bir benzetmeden yararlanacağım: Sabun köpüğü.

Dikkatimin dağıldığı anlarda, bir kaç saniye içerisinde kendiliğinden patlayacak bir sabun köpüğünün içindeymişim ve kendime dağınık düşüncelerimle kaliteli zaman geçirebileceğim korunaklı bir alan yaratmışım gibi hissediyordum. Ben o köpüğün içinde olmadık anlarda olmadık şeyler düşünürken; hemen dışında daldığım uykudan uyanmamam için sallanan dost elleri, beni bu halimle kabul etmiş geometri öğretmenimi veya onu dinlemediğimi anlayıp küsen sevgiliyi görüp anlayabiliyorum, ancak cevap verebilmem için 3-4 saniyeye ihtiyacım oluyor. Bununla gurur duymuyorum. Keşke dikkatimi binlerce minik parçaya ayırıp her birini bir ayrıntıya kurban etmek yerine daha uzun sürelerde, tercih ettiğim ve hayatımı bariz bir şekilde kolaylaştıracak konulara yoğunlaştırabilseydim. Böyle olunca hep gerçekte olan biteni, meşhur tabiriyle büyük resmi kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Sonra aklımda rastgele beliren bir imaj veya cümle üzerinden oluşturmaya çalıştığım bir metnin inandırıcılığı konusunda kıvranıp duruyordum. Neyse ki yapı konusunda çok başarılı ancak ayrıntı görmede sıkıntılı insanlar da var ve bu beni rahatlatıyor. Lise buluşmasında söz sırası bana geldiğinde, şaka yapmak yerine bunları anlatsaydım dostlarım ne düşünürlerdi? Belki bir kaç profesyonel yardım önerisi: "Akıncığım hiç canını sıkma. Mira'yı biliyorsun, Levent Abi'nin kızı... Aynı sıkıntı vardı, iyi bir doktorla çalıştılar, şimdi maşallah hiçbir şeyi kalmadı." Hemen üzerine, doğru sırayla yapılmış bir şaka: "Yahu ne yaptın, ilkökul çocuğuyla ben bir miyim?" Kahkahalar ve mutlu son.

Bitti.

Dünyamız eşşeğe dönmekten önce pazar günleri Bomonti'de kurulan bit pazarına giderdim. Bir değil bin kere kullanılmış kablolu mausları ellemeye, ilk sahiplerini mutlu edememiş düğün kasetlerini koklamaya. İkinci el düğün kasetleri sinir krizi sonrası içilen sigara ve evler ayrılırken ortak geçmişi hatırlatan eşyaların hızlıca toparlandığı battal boy çöp poşeti gibi kokar. Bir çiftin düğün kasedi nasıl bit pazarına düşer? Hiç tanımadığım çiftin geçmişini bir de ben mi söyleyim kasedin üzerine terminatör 2 filmini kaydedip? Üstelik terminatör 2 filminde terminatörün düşmanı sıvı adam gelecekteki geçmişe sarah o'connor'ı öldürüp geçmişi silmek için gönderilmişti. Bu durumda düğün kasedini, yani bir zamanlar birbirini sevmiş

bir çiftin geçmişini silen ben kendim terminatör durumuna düşmez miyim? Kimse terminatör olmak istemez, ama bilerek, ama düşüncesizlikle... Bit pazarının her bir tezgahının başında yarım saat - kırkbeş dakika boş bakışlarla dikilip ağız açık bir şekilde terminatör 2 filminin tam konusunu hatırlamaya çalışırdım. Bilinci kolundan tutup bahçelere çıkartan, hafızayı teybinde mustafa sandal takılı arabayla tatil beldelerine götüren bir yedi benim için. Salgın ilk bit pazarının başını yedi. Bit pazarından önce pazar gününü iptal ettiler zaten. Pazar günü haftanın günleri arasında ailenin işe yaramaz, parayı kumara tatile içkiye eğlenceye batıran şımarık çocuğu gibi olduğu için ilk pazar günlerini iptal ettiler. Zaten herkes uyuzdu pazar gününe. "Cenazeye şortla gelmiş, cep telefonundan balon patlatma oynuyor, bu nasıl çocuk

ya?" diye bileniyorlardı, salgın vesile oldu irtibatı kestiler. Babasından dedesinden aldığı cep harçlıkları kesilen, altından arabası ayağından çorapsız giydiği keten ayakkabısı alınan pazar günü şimdi ne yapıyor bilmiyorum. O da evde Sedat Peker videoları izliyordur herhalde. Pazar gününden bir şekilde salı gününe aldılar bit pazarını ama salgın ortamında "ellenmiş, tene temas etmiş, vücuda giyilmiş eşya var alır mısın?" diye insanlara sorduğunda insanlar gülüyor, "yeni şaka yapmayı öğrenmiş terminatör gibi şakaların var ha" diyor, ellerine fısıf antibakteriyel sıkıyor, tekrar gülüyorlar. İkinci el eşyaya dokunma düşüncesi bile fısıfın şahlanmasına yetiyor. Bit pazarı olmadı, olmadı. Bit pazarının kurulduğu yerde cumartesi günleri organik pazar kuruluyor. Belki üzüntümü biraz dindirir, belki güzel şeyler de vardır, belki her şey çiğ sebzededen

ibaret değildir diye kendimi kandırıp bir kere gittim. Çiğ sebzededen nefret ederim. Zeytinyağlı haline dönüşmemiş, kızartma olamamış sebze görüntüsü beni çıldırtıyor. Sen niye bu halde dolaşıyorsun lan ortalıkta git zeytinyağlı yapmayı bilen birinin hayatına gir diye bağırasım geliyor. Sebze yemeğiyle pek problemim yok, yerim ve güzelse överim. Ama pişmemiş sebze gerçekten ilkokulda nefret ettiğim boş bakışlı denyo bir çocuğa benziyor. Tekrar o çocukla yüzleşip tekrar sinirlerimi bozma ihtimalini göze alıp gittim organik pazara, "belki bir yerden bir hissiyat akıntısı yakalarım, beni alır tekrar terminatör 2 filmine götürür" diye düşündüm. Organik pazarda çiğ sebze dışında sadece yumurta var. Tür tür, bir sürü yamuk yumuk sebze bakıp eve döndüm. İlginç olarak sadece zeytin ağacından yapılmış tahta tabak satan bir tezgah var. Oysa terminatör 2'nin çelik, silikon, kurşun ve sentetik deriden yapılmış dünyasında tahtaya yer yoktur.

Mustafa Satıcı

mert Dolapçioğlu

Merhaba.

Asla anlayamadığım bazı şeyler var. Bunlardan biri de şu. "Ne?" "Ya bi sus be!" Şu, diyelim kütüphanenizde böyle sıra sıra dizilmiş kitaplarınız var. Aralarından bir ya da birkaç

kitabı çektikten sonra, kalan kitaplar bir süre sabit duruyorlar, sen "duracaklar galiba öyle"

diye düşünürken, "LAAPS" diye düşmüyorlar mı yana doğru, size şöyle söyleyeyim, büyük sinir oluyorum. Ya madem düşecektin, neden düşmeyecekmiş gibi yaptın. Bu öyle gıcık bir şey ki, düşeceksen hemen düş yani değil mi, ne bekliyorsun. Süresini bile öğrendim izleye izleye. Evet ben de böyle şeyler izliyorum. Süre olarak tam bir süre veremem ama şöyle bir süre. Aradan geçtiğiniz kitabı zikinize daşşagınıza sürüp tekrar eski yerine koymanıza yetecek kadar bir süre. Örnek biraz acayip oldu ama ilk aklıma da bu geldi. Ki, yapmadığım şey de değil yani. Neyse, ne diyordum, işte böyle şeyler diyordum. Bunun en kalbimi yerinden oynatanı ise plak versiyonu. Lan üzerine titrediğim bir olay bu plak olayı benim. Ne kadar da dikkat etsem, hatta diğer yana eğim de versem, nasıl oluyor bilmiyorum ama, sonuç yine "LAPSEKİ!" Çıldıracam. Ağabey bunlar altın, bunlar elmas, o kadar kıymetli. Bunun her şeyi kıymetli. Kapağı kıymetli, içi kıymetli, dışı kıymetli, her şeyi kıymetli. Plak ya bu, dünyanın net en güzel şeyi. Çı, ayıptır. Sizin benim ellerimi ayaklarımı boşalttırmanıza ne haklarınız var acaba g.tlekler. Tövbe tövbe ya. Küfür etmeyeyim diyorum, nasıl etmeyeyim. Bu arada "etmeyeyim" ile "et mi yiyeyim" zorlasan aynı şey. Bunun bir de DVD versiyonu var, o o kadar şey değil bak. CD versiyonu var, o biraz hasar verebiliyor ama o da o kadar da şey değil. Plak versiyonu çok can acıtıcı. Genel olarak yıpratıcı. Bu budur yani. Yazdım da rahatladım.

Bazı evlerin dış kapıları gerçekten ömür törpüsü. Bizim evin kapısı da öyle. Tek elinle açamıyorsun. İlla öbür elinle de çekiştirmen gerekiyor kapıyı. Dev kulbu tutup. Ya bu nasıl bir tasarımdır. Belki benim öbür elim yok. Hayret bir şey. Zaten genelde de öbür elim yok ki benim. Öbür elim dolu oluyor. Marketten gelmişim. Poşetleri yere koy, tekrar kapıya asıl, aynı anda da anahtarı çevir, gerçekten bunlar çok zor şeyler. Kapı mısın, kahrıbela mısın. Tozutmamak elde değil yemin ediyorum bak.

Dün gece de eve gece kertenkelesi, yani geko, yani süleymancık, yani türk keleri girmiş. Allah'ım bir hayvanın bu kadar çok ismi olabilir mi acaba. Ya şu duvarda

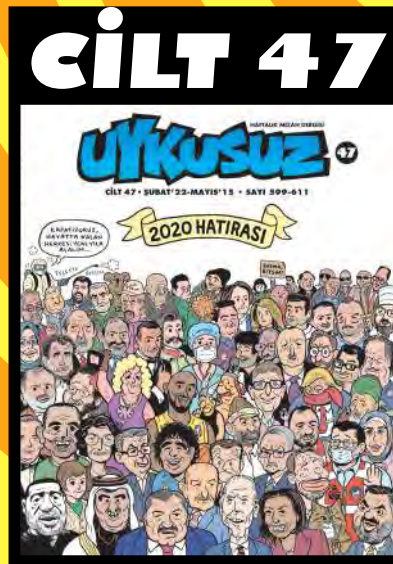
tavanda yürüyebilen, yapışkan ayaklarıyla kalplerimize su serpen muhteşem yaratık var ya, hah, ondan bahsediyorum işte. Gece uykumun en şahane saatlerinde evde bir gürültü koptu. Bir şeyler yere iniyor. Bir baktım, kediler bir şeyin peşinde. Daha çok Venüs yardırıyor, Çiko ise olayı biraz daha geriden takip ediyor gibi ama o da olayın içinde. Genelde de böyle zaten. Sadece geko için değil. Mamayı da önce Venüs yer, artanlar Çiko'nundur. Geko'da da böyle oldu. Kuyruk Çiko'ya kaldı. Ortalık yıkılınca tabii ben fırladım yataktan. Işıkları açtım. Kuyruğu gördüm yerde. Kimil kimil oynuyor. Hemen bunun bir geko kuyruğu olduğunu anladım. Geko'yu bulmalıydım. Ortaklıklarda olmadığına göre canını kurtarmış olmalıydı. Önce yatağın altına baktım, bulamadım. Gecenin dördünde ışıkları yaktım, kertenkele arıyorum. Yatağın kenarında sarsılmış bir şekilde gördüm kendilerini. Hemen ellerimle yakalayıp bir kutuya koydum. Doğadaki hayvanları biraz olsun tanımak, işte bu yüzden önemli. Korkmadan müdahalede bulunabiliyorsun böylelikle. Geçen de Kandilli taraflarında bir yılan kurtardım böyle. Bisiklet kullanırken yolda önüme çıktı. Elimle aldım yoldan, yeşillğe bıraktım. Çevredeki insanlar şaşakaldılar. Şaşıracak bir şey yok, tanıyorum kendisini, kimseye zararı olmayan bir arkadaşımız. Hemen yanı yılan diye. Ne diyordum, sonra yattım uyudum. Sabah geko'ya baktım, kendisine gelmişti. Hazar da uyanınca, "salmak lazım" diye düşündüm artık. Hazar ömründe ilk kez bir geko'yu bu kadar yakından gördü. Aklı çıktı, çok sevdi. "Besleyelim" diye tutturdu. Dedim "olmaz, onun yeri dışarısı." Güzeelce saldı kendisini. Pencereyi açar açmaz kutudan zıpladı. Pervaza tutundu, altına saklandı. "Oradan da gider artık" diyerek pencereyi kapattık, kendisiyle vedalaştık. Şimdi Hazar "evcil kertenkele" istiyor. Onu da nereden duyduysa. Her şeyi duyuyor, her şeyi istiyor. Kediler olmasa ben evde geko'ya yer bile yapardım da, neyse artık diyeyim ben madem şimdilik o zaman.

O değil de, neredeyse tam iki senedir, hem "neredeyse" hem "tam" yani, bel ağrısı çekiyordum. İnce ince başladı, derken bir sabah Hazar'ı kreşe hazırlarken kilitlendim, sonra o günden bugüne kadar bel ağrısı çektim. Peki bu süreçte herhangi bir doktora göründüm mü, tabii ki hayır. Peki nasıl iyileştim, üzerine giderek. "Fitıktır" dediler, dedim "yoktur öyle bir şey." Üzerine gittim. Bir eğiliyorsam iki eğildim, ağır kaldırmaya devam ettim, sürekli bisiklete bindim, ki bir bisikletin iyi gelmeyeceği, iyileştirmeyeceği çok az şey vardır şu dünyada. Derken derken, şu an zimba gibiyim. Ağrı günden güne azaldı ve en sonunda yok oldu. O yüzden soğuktan donanı buzla ovacaksın. Benim hayat felsefem budur. Ağlamayı sızlamayı kabul etmeyi sevmem, sevemem.

Gideyim de biontech aşımı vurdurayım madem.

Hoşça kal.

Bayilerde
marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

DİNOT*

ÖMER GÖKSEL

* İŞ KILITLEME DİYE ÇALIŞIYORMUŞ GİBİ YAPIYORUM.

* ANNEM GELDİ, BİR SÜRE BENDE KALACAK.

* UMARIM YATIYA DA KALIR SIN! GÖLGE GİBİ PEŞİNDE OLACAĞIM!

* ÇİÇEKÇİ ZORLA GÜL SATMAYA GELİYOR!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"His var mı bu âlemde nekâhet gibi tatlı?/ Gönüm bu sevincin helecânıyla kanatlı"

Yahya Kemal Beyatlı

Yahya Kemal'in yukarıda sözünü ettiği türden bir sevinç kıpırtısı. Birkaç gündür. "Nekâhat": (Doğrusu "nekâhetmiş") şimdilerde pek duymuyorum. Hastalık'tan, daha önceki duruma geçme; iyileşme süreci. Halsizlik/mecalsizlik hali. Mayışıklık/takatsizlik...Yahya Kemal "bu âlem"de; o hisle kıyaslanabilececek tatlılıkta bir başka "his" daha olmadığını söylüyor. O halsizlik haliyle yani. Koskoca Yahya Kemal. Sapaşğlam/sağlıklı olmaktan, turp gibi aslan gibi olma hissinden falan... Bu:

nekâhat çok çok; ama çok daha tatlı'ymış. Öyle diyor. Sadece "kaybettiğin eşeğine yeniden kavuşma hazzı"ndan ibaret bir şeyi kastettiğini sanmıyorum. Daha fazlası. (türün devamının kaynağı; "cinsel haz"dan da mı--sahiden o derece? Hastahane'lerden çok "hasta etme" evleri olması lazım gelmez mi--) Herneyse, insanoğlunun/kızının karanlık/karmaşık gizemleri. Muamma'ları.Vardır bir bildiği. Fazla kurcalamayalım. "Anlamı için şiiri deşmek, eti için bülbülü öldürmeye benzer» demişti diğer; öteki "en büyük" şairimiz Haşim. (İki en büyük) İşte bu korona işlerinden kurtuluyormuş gibi bir hâl: Bir toplumsal "Nekâhat" dönemi sevinci. Ruhumda.Yavaş yavaş iyileşme... Son günlerde. O yüzden hatırladım o ünlü şiiri.Aşı 40' li yaşlara indi. 20'lere de geliyormuş sıra. Üstadın sözünü ettiği o sevincin "helecanı" yle... gerçi kolayca eriyebilir balmumundan kanatlar benim "gönüm" ünkiler... Haziran olması da hem... O da yardımcı oluyor o şaibeli/kırılğan sevince. Nekâhat artı

Yahya Kemal Beyatlı
1884-1958

haziran. Tam, sahici/ net bir.. umut olmasa da insan yorgun düşüp kendini kandırmaya teslim oluyor. Halkının yüzde 45 ine iki doz aşı yapmış

İngiltere'de bile daha önce ilan edilmiş 21 haziran tam açılma kararının bir ay daha ertelenmesinin düşünüldüğü haberini okur okumaz, anında unutarak. (Hindistan varyantı sebebiyle erteleyeceklermiş.) "Yavaş yavaş ölürlər/ Seyahat etmeyenler" Neruda da öyle yazmıştı. Pablo Neruda. O gerçi tedbir/alışkanlık/tutuculuk/ risk alma korkusu--elalem ne der--

gibisinden takıntılar yüzünden hayatı yaşayamayanlardan söz ediyor. ("Hayat yok bize bu yaşantıdan" Ferdi Tayfur) Ama olsun bizi de kapsıyor. Biz de aynılarını yaşadık. Cebren yaşamak zorunda kaldık. İki yıl "yavaş yavaş" öldük. "Bir yabancıyla konuşmayanlar" Oldu o da; Konuşamadık. Onlar da işte "yavaş yavaş" ölenlerden. "Her gün aynı yolu yürüyenler"

(ah o bile olamadı kimi zaman--hızla ölmek--) "Yabancılarla konuşamadık" deyince şu: bin yıl öncesinden bir büyük bilge söylemiş; "o ruhlar tıpkı atlar gibi koklaşarak birbirlerini tanırlar, biri dünyanın bir ucunda, diğeri öbür ucunda olsa bile birbirlerinin kokusunu alır, bu

yolla birbirlerine huzur verir, teselli ederler." Ebu Said-i (Ebu'l-Hayr) O sözünü ettiği çeşitten kokular alınabilmesi mümkün olamayan devirlerde yaşıyor olsak da bir zamanlar bir yerlerde böyle bir cümle edilmiş olması da az teselli edici değil... (hele hele günümüzün cılkı çıkmış, yerli yersiz kullanılan "ruh eşim"inden sonra...)

Herneyse, Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Edward Munch 1863-1944/Self Portraid
"İspanyol Gribi sonrası, iyileşirken..."

Ahmet Haşim 1887-1933

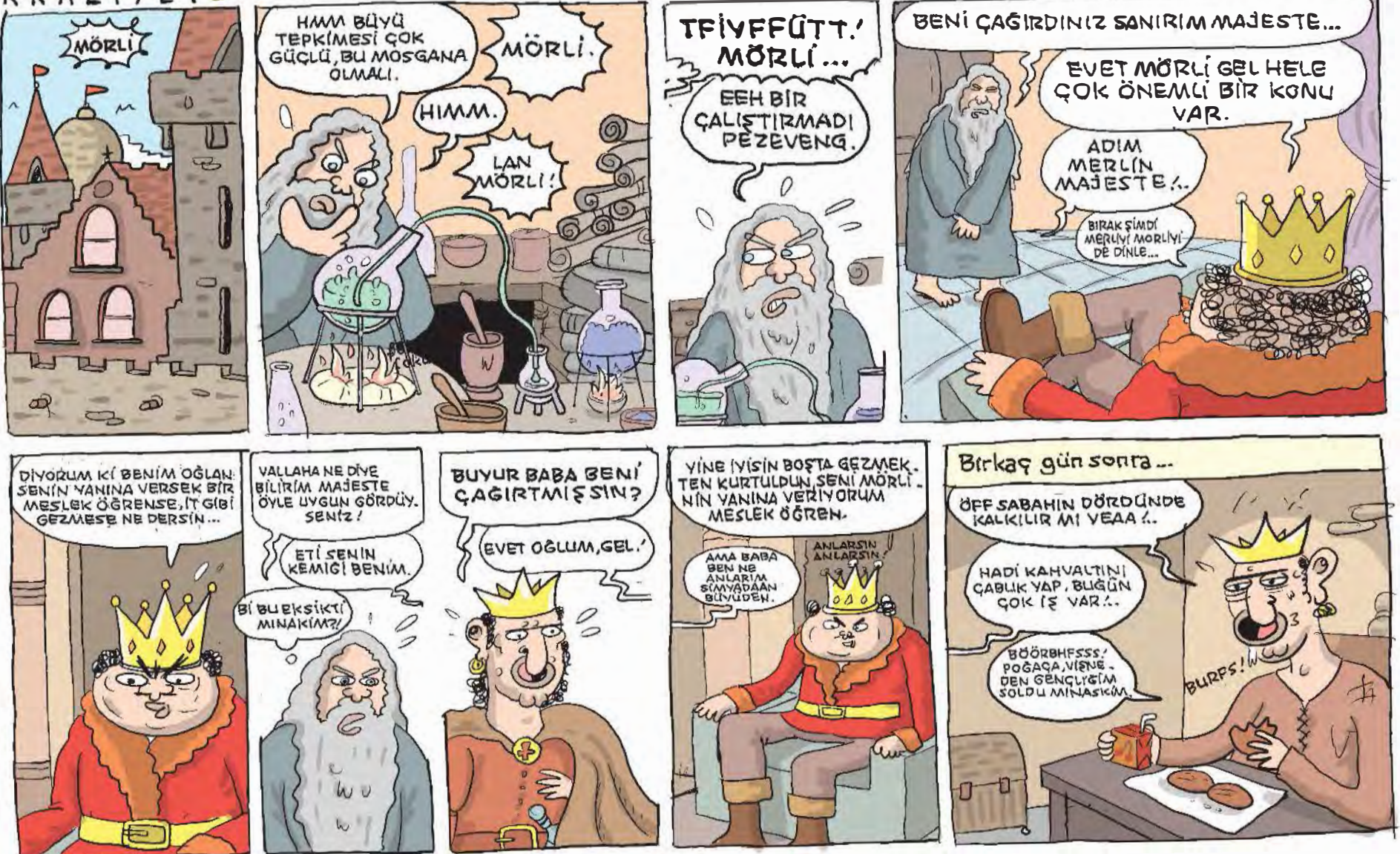

★ adamlar ★

KRALİYET AİLESİ

Jelkin Gülmen

erhan güneş

Kotla Yatan

Bedenen oradayım fakat ruhum, kendi evimin tuvaletinde rahat rahat kusabilmem için elimden tutup dışarıya çıkarmak istiyordum. Ruhumu dinleyip gitmek istiyordum fakat ayağa

kalktığım an gürlütlü bir şekilde halının üzerine kusacağımın eminim. Tanımadığım insanların evinde, tanımadığım bir kalabalığın içerisinde bunu yapmak istemiyordum. Üzerimde yalnızca sarhoşlara özgü bir kibarlık ve sakinlik var. Söylenen her şeye tebessüm ederek cevap veriyordum. Cümle kurmaya dermanım yok. İçimden sürekli olarak ne gerek vardı bu kadar içmeye diye kızıyordum kendime. Kendimle yaşadığım bu tartışmayı dışarıya yansıtmıyordum. 2 şişe şarap bırakılıyor masaya o esnada. Şaraplarla göz göze gelmemek için yerde duran saksıya, duvarda asılı olan tabloya ve hareketsiz gördüğüm herhangi bir nesneye bakarak felaketi geciktiriyordum.

Biraz sakinleştiikten sonra daha fazla dayanamayıp tuvalete koşuyordum. Olmam gereken yerdim. Bedenim ve ruhum, her ikisi de bu durumdan memnun görünüyordu. Dışarıdan gelen "Ali iyi misin?" sorusuna sinirlenerek cevap veriyordum. O an mutlu da oluyordum aslında. Kısa bir süre önce yitirdiğim cevap verme yetimi yeniden kazanmış durumdayım. Artık konuşabiliyordum. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp çıkıyordum tuvaletten fakat içeriye girmek istemiyordum. Şarap şişeleri ile göz göze geldiğim an midem yeniden uyarı verecek ve beni bir kez daha tuvalete sürükleyecek çok iyi biliyordum.

Yabancıysa olduğum bu evde boş bir oda arıyorum. İzin alacak ya da soracak gücüm yok ve aradığım odayı nihayet buluyordum. Boş ve temiz bir oda. Bir kız odası burası. Beyaz, büyük bir ayna ve çok sayıda çiçek var. Bu detayları seçebilecek kadar kendimdeyim fakat yine de uyumak istiyordum. Yatağa sırt üstü uzanıp bekliyordum. Kısa bir süre sonra pozisyonumu değiştirip bir rockstar gibi ölmek için yana doğru gerekli hamleyi yapıyordum. Kotum, gömüğüm ve çoraplarımla en rahatsız uykuyu uyuyordum ama o an bu bana çok iyi geliyor...

Birkaç saat sonra arkadaşlarımla gideceğini ve artık uyanmam gerektiğini "Kral! Kral kalkabilecek misin? Kral yardım etmemi ister misin?" silkelemesi ile öğreniyordum. Gitme vaktimiz gelmiş. Tek parça halinde ve hiçbir yardım almadan kalkıyorum yataktan. Beni uyanırmaya gelen adam, ben evden ayrıldıktan sonra

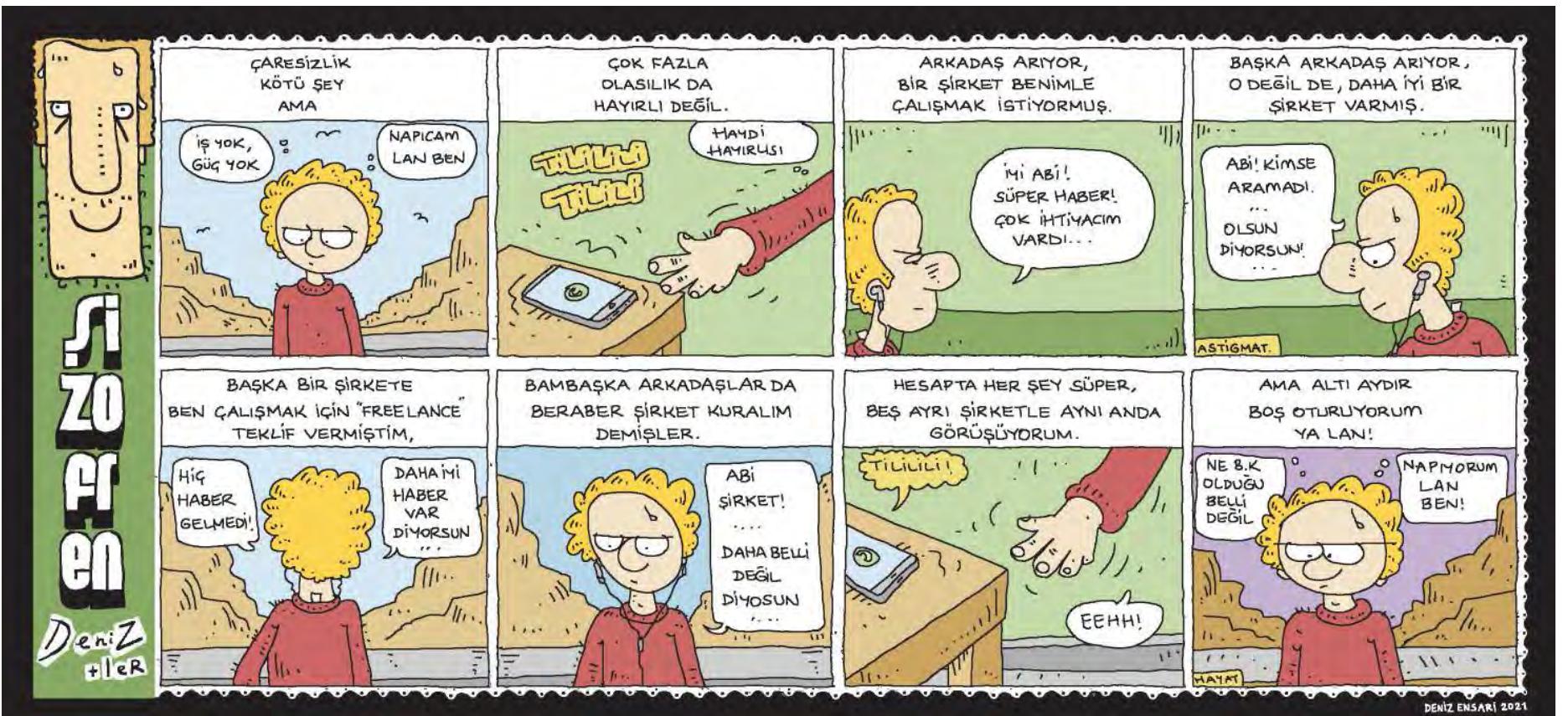
içeridekilere "Herif kotuyla gömleğiyle uyuduğu yetmezmiş gibi tek başına kalktı yataktan helal olsun" diyecekti. Uykulu ve şiş gözlerle içeridekilere selamlıyordum. Yonca ve Ömür kapının önünde beni bekliyor. Onlar da sarhoş fakat ayakta durabiliyorlar. Sen kal burada diyor biri. Diğer ise seni burada bırakmam, sen de geleceksin diye ısrar ediyor. Seçim yapacak durumda değilim. Hangisi daha güçlü ısrar ederse onun dediğini yapacağım. Kal diyen kazanıyor ve kalıyorum.

Kapı kapanıyor ve içeri geçiyoruz. Tanımadığım insanlarla bir kanepede oturmaya başlıyorum. Göz göze gelmek istemediğim şarap şişeleri kaldırılmış. Müzik açılım diyor içlerinden biri. Redd açar mısınız diyor. Açıyorlar. Uzun süre ortamda bulunmadığım için bir şeyler isteme hakkım var. Herkes yeteri kadar bir şeyler istemiş ve bir şeyler isteme hakkını doldurmuş. Benden başka kimse öneride bulunmuyor çünkü. Prensesin Uykusu çalıyor. Yanımdaki kız, Çağan Irmak'ın bu isimde bir filmi var diyor. Hayır Çağan Irmak'ın öyle bir filmi yok diyor. Sessizlik hakim oluyor ortama. Hemen telefonumu açıp internetten kısa bir araştırma yapıyorum. Telefonu cebime koyuyor ve Çağan Irmak'ın bu isimde bir filmi var diyor.

Bir süre Prensesin Uykusu'nu dinliyoruz. Redd hakkında az kişinin bildiği bazı kıymetli bilgiler vermek istiyordum ama veremiyordum. O kadar güçsüzüm. Konuşulacak her şey konuşulmuş ve insanlar artık uyumak istiyor. Ben ise bir kez daha kotuyla yatmak istemiyordum. Kalksam iyi olacak diyor. Gidebilecek misin diye soruyorlar. Giderim diyor. Giderim fakat hiç konuşmadığım için çok mutsuz. Hem konuşmak hem uyumak hem dinlenmek ve bunların hepsini aynı anda yapmak istiyordum.

Yanımdaki ve ev sahibi olduğunu düşündüğüm kız kapıya kadar eşlik ediyor bana. Nedense kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissediyordum. Şuradaki kız diyerek masada oturan kıza işaret ediyor ve "Nesrin Cavadzade'ye çok benziyor" diyor. Evet benziyor. Bir de kırmızı rujla aynısı oluyor diyor. İletişim kurabilme becerimi yeniden kazandığım için mutlu oluyordum ve evden ayrılıyordum.

Kadıköy'den saat 4.30 sularında bindiğim takside yolu tarif edebilecek kadar kendimde olduğumu fark ediyordum. Harika. Normal bir insanım artık. Mutlu oluyordum. Biraz şımarıp yolu daha detaylı tarif ediyordum. Tekrar kazandığım özelliklerime hayran hayran bakıyordum. Nihayet evimdeyim. Üzerime yapışan kötü büyük bir hırsla çıkartıp fırlatıyor ve yatağa uzanıyorum. Bunun çok kıymetli bir şey olduğunu o an anlıyorum.

Haftalık Mizah Dergisi | 16 HAZİRAN 2021 | Sayı: 718

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BAŞIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

